

'Suffolks zijn toch zulke schone dieren'

Aurel en Andrea Decock houden in Vlaanderen al ruim 25 jaar Suffolks. In al die jaren is hun passie voor dit ras niet minder geworden. Altijd proberen ze heel fraaie dieren te fokken. Altijd gaan ze naar prijskampen. Ook reizen ze elk jaar naar bakermat Groot-Brittannië, waar ze vaak nieuwe dieren kopen.

TEKST EN FOTO'S: JACQUES ENGELÉN

Aurel Decock pakt een 'flockbook' van het Britse Suffolksstamboek. "Kijk, zo wil ik al mijn Suffolks graag zien", zegt hij. "Dat fiere, opgerichte. Dat zijn dieren die eruit springen." Zijn vrouw Andrea: "Suffolks zijn toch zulke schone dieren." Ze roemt het kalme karakter van hun favoriete ras. "In de lammertijd kunnen wij gewoon door de stal lopen en blijven de dieren liggen. Ze kennen ons. Het zijn rustige dieren."

Ooit begon dit echtpaar uit Heule met een paar schapen voor eigen vlees. Totdat ze bij een fokker in de regio een paar Suffolks kochten. Aurel: "De manier waarop die dieren stonden, zo opvallend." Na slachten bleek het vlees ook nog eens aantrekkelijk. Aurel, zoon van een slager: "Het was nog fijner dan we wisten, met een prima vlees-vetverhouding." Doordat zoon Toon zijn hart eveneens aan de Suffolk heeft verpand, kreeg dit ras bij familie Decock een onmisbare plaats. "Toon heeft veel contacten in Groot-Brittannië", vertelt Aurel. "Komen we daar bij een fokker, dan zie je eerst alleen maar heuvels en vijf minuten later verschijnen er honderd van die koppen aan de horizon. Dan is het: 'wauw'. Toon kent bijna alle bloedlijnen daar. Hij koopt elk jaar het 'flockbook' en pluist dat helemaal uit."

TROTSE HOUDING

Vader en zoon bezoeken elk jaar in juli de fameuze nationale prijskamp voor Suffolks in Groot-Brittannië. Ze kopen er ook wel eens dieren. Dan let Aurel vooral op het type en loopt Toon de bloedlijnen na. Aurel: "Als je zelf fokmateriaal wilt leveren, moet je steeds bloed verversen. Je moet interessant blijven." Van een dure gedekte ooi die ze een paar jaar geleden importeerden, kregen ze drie lammeren.

Een rammetje won overal waar het meedeed. De fokkers houden van een groot en ruim type. De kop moet diepzwart zijn met een scherpe belijning tussen kop en romp. De dieren moeten de kop fier dragen: hoog en met lange zijwaartse oren. De hele houding van de Suffolk moet trots zijn. "Ons doel is

ANDREA EN AUREL DECOCK

PLAATS: HEULE (BELGIË)

BEROEP: GEPENSIONEERD
(VROEGER ONDERWIJZER)

FOKKERIJ: VEERTIG OOIE
(‘MARTELLERHOF’) WAARVAN EEN DEEL
VAN ZOON TOON (‘COTSWOLD MINOR’)

De fokooien vallen op door hun formaat en trotse houding.

steeds dat dier te fokken.” Ze willen zich ook onderscheiden met een goede be vleedsheid. Aurel: “Dat heb ik van mijn vader meegekregen.” Dus zien ze graag een brede borst, een diepe bil en een rechthoekige bouw als je het schaap van bovenaf bekijkt.

Aflammeren gaat probleemloos. Alleen dit jaar niet: ze hebben veel last gehad van het schmallen- bergvirus. “Dat willen we niet nog een keer mee- maken.” Ooilammeren gaan niet onder de ram. Andrea: “Dan groeien ze niet mooi uit. Suffolks zijn ook geen goede moeders.” De familie houdt

>>

*‘Dat fiere en
opgerichte. Dat
zijn dieren die
eruit springen’*

Aurel met een van de rammen
die dit jaar wordt ingezet.

Twee dekrammen. De rechter is Britse import. Hij is
kolossaal, maar mist wat oorlengte.

Andrea bij enkele ooilammeren die al zijn geselecteerd
voor volgend jaar.

meestal alle ooilammeren een jaar aan om te kijken hoe ze uitgroeien.

De lammerij begint al half december. Dat gebeurt in een loods naast het woonhuis. In april, als er gras is, gaan de dieren naar de wei. “Ik zou ze liever vanaf februari een halve dag naar buiten doen; dat is goed voor hun gezondheid. Maar dat kan niet; we hebben vier hectare grasland verderop”, legt Aurel uit.

EXPORT

De afzet loopt goed. In België en Nederland hebben Aurel en Andrea klanten. Twee jaar achtereen hebben ze naar Tsjechië geëxporteerd. Dit voorjaar ging de verkoop van zes ooilammeren naar Spanje helaas niet door vanwege de schmallenberguitbraak.

De rammen die niet voor de fok weggaan, houden ze aan tot het islamitisch offerfeest. “We zitten dicht bij de Franse grens en daar zijn veel moslims. Ze komen hier zelfs aan de deur vragen. We krijgen er dan goede prijzen voor. Door schmallenberg en de hoge prijzen voor voer en stro houden we nu niets aan onze schapen over. Vorig jaar wel. Maar ach, we hoeven er niet van te leven.”

De fokdagen zijn belangrijk voor ze. Aurel en Andrea zijn actief in de organisatie van Torhout en Waregem. Tussen die twee prijskampen door gaan ze naar het Italiaanse Martell. Dat doen ze al dertig jaar. Vrienden van hen hebben er een restaurant: Martellerhof. Het echtpaar Decock heeft zijn fokkerij er naar vernoemd. <<